

[Handelsministeren.]

Efter forslaget § 1 angår dette krigsmateriel og fremgangsmåder til fremstilling af krigsmateriel. Som bilag C til forslaget er optrykt udkast til den i lovforslagets § 1, stk. 2., forudsatte kgl. anordning, i hvilket der nærmere er taget stilling til, hvad der forstås ved krigsmateriel. Udkastet betegner en væsentlig begrænsning i forhold til det tilsvarende udkast, som var knyttet til lovforslaget i 1956.

Forslagets § 2 giver mulighed for at træffe bestemmelse om, at et patent på en opfindelse vedrørende krigsmateriel skal meddeles som hemmeligt patent.

Bestemmelsen vedrører kun patenter på opfindelser, for hvilke patentansøgningen indgives af en her hjemmehørende person eller virksomhed eller af en dansk institution. Det er patentdirektoratets indtryk, at der her kun vil kunne blive spørgsmål om nogle få patenter om året. For så vidt angår opfindelser, på hvilke der søges patent af personer, virksomheder eller institutioner, der er hjemmehørende i en fremmed stat, er der ved forslaget § 10 givet bemyndigelse til at træffe bestemmelse om, at patentet i givet fald skal udfærdiges som hemmeligt patent. Det vil herefter kunne fastsættes, at opfindelser, som i USA eller andre NATO-lande er beskyttet ved hemmeligt patent, også når patentansøgning indgives her i landet, bringes ind under reglerne om hemmeligholdelse.

Ved §§ 3 og 7 er der givet regler, der sikrer opfindelsens hemmeligholdelse dels på ansøgningsstadiet, dels efter at det hemmelige patent er udfærdiget. Ved bestemmelsen i forslaget § 3, stk. 2., er der fastsat en frist på 6 måneder for bestemmelsen af, om patentet vil være at udfærdige som hemmeligt patent, og ansøgeren er således, når denne frist er udløbet, uden at bestemmelser herom er truffet, frit stillet og kan gøre brug af opfindelsen, som han vil.

I øvrigt tillader jeg mig at henvise til de enkelte paragraffer og de til disse gjorte bemærkninger.

Jeg tillader mig at anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige og hurtige behandling.

Endvidere tillader jeg mig for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om ændringer i lov om sparekasser*.

Som det vil være det høje folketing bekendt, gav likviditetsstramningen i årene 1950 og 1951 sig bl. a. udslag i et kursfald på obligationer på ca. 10 points fra udgangen af marts 1950 til udgangen af marts 1951, og et yderligere kursfald af nogenlunde samme størrelse indtraf i løbet af sommeren 1951. Et kursfald af dette omfang måtte rejse betydelige problemer for sparekasserne, af hvis midler ca. 1 $\frac{3}{4}$ milliard kr. var anbragt i obligationer, og har derfor givet anledning til, at man fra sparekassernes side i de forløbne år har rejst spørgsmål om betimeligheden af de gældende regler for sparekassernes optagelse af obligationerne i deres regnskaber. Sparekasseloven giver sparekasserne adgang til at opføre obligationer til en gennemsnitskurs på indtil 10 år; de stærkt varierende kurser rejste spørgsmålet, om det var rigtigt at bogføre sparekassernes likviditetsreserve og deres anlægspapirer på samme måde.

De lave kurser i 1950'erne medførte endvidere, at sparekasserne, når de ydede lån var uopsigelige i en længere periode og forrentedes med en i forhold til det høje renteniveau lav rentesats, kunne udbetale lånet med et fradrag af en betydelig provision — underkurs. En del sparekasser opførte sådanne lån i regnskabet med deres pålydende værdi og tog provisionen til indtægt; og dette gav sparekasseinspektøren anledning til at rejse spørgsmålet om denne fremgangsmådes berettigelse.

Fra handelsministeriets side fandt man det rigtigt, at begge disse spørgsmål blev undergivet en nærmere undersøgelse, og man nedsatte derfor i maj 1957 et udvalg med professor, dr. polit. Carl Iversen som formand til behandling af disse spørgsmål. Udvalget har i september 1959 afgivet be-